

Lema existenței mele

Samoila

O mizerie-nflorită, ca o pacoste prezentă,
Stăruie, ireductibil, pe o vină persistentă
Ce devine alarmată de beții abandonate
În uitarea tălmăcită de limbi vechi de mult uitate.

O tristețe-obișnuită, năpădindu-mă metodic,
Tulbură oceanul firii lăcrimând în ritm melodic.
Deznădejdia senină dureros vibrează-n toate
În timp ce aud un tremur încărcat de voluptate.

Lema existenței mele, de ar fi să o explic,
M-ar împotmoli în gânduri veștejite pic cu pic,
Scufundându-mă în mine ca-ntr-un cumul de păcate
Care nu-mi dau siguranță nici în hău, nici în cetate.